UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien. I. C. Praestantissimi Volumen ...

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo

Pontificij iuris, Contractuum, seu Dispositionum inter viuos materias distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm LXXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96504

Visual Library

tradicere,& ad ſuperiorem domini ſui recurrere,Spe cul.in d.§.qn̄.col.penul.verſi.ſed & ſi dominus.cum aliis pluribus ſupra deductis. non enim debet nouitas induci in homagio, nec in ſubiectione, ut ibi per Specul.col.penul.verſi.& nota.& col. fi.vlti.verſ.& latè per do.Andr. & Præpoſi. in locis ſupra ſæpius allegatis. Hæc ſunt,quæ ad fauorem hominum Baeſij cō tra dominum Comitem Hyppolitum conſideraui, & de iure magis eſſe exiſtimaui. Laus Deo.

SVMMAE.

Ordinarius rei conuenti, & non dominus, nec pares curiæ cognoſcunt de cauſa, in qua fiſcus contra aliquem agit pro rebus, quas aſſerit eſſe feudales, & reus illas eſſe feudales negat.

Nec reus coram prædictis citatus teneretur comparere ſuum priuilegium allegaturus.

Et quando pares curiæ, uel dominus cognoſcant.

Et cognitio illa coram ordinario rei conuenti, an res ſit feudalis, necne, qualis eſſe debeat.

Et quæ probatio, quod res ſit feudalis, corā ordinario requiratur.

Summaria cognitio reſpicit modum procedendi, non autem modum probandi.

Nec plenam probationem excludit, immò includit.

Eccleſia, uel clericus poſſidens caſtra, aut alia bona temporalia in territorio Imperatoris, ſeu alterius Principis in dubio illa iure proprio, & allodiali, non autem iure feudi tenere præſumitur. Niſi expreſsè, & plenè inueſtitura, & ius feudi probetur.

Nec in hoc caſu unus teſtis cum iuramento, nec alia præſumptiua probatio ſufficeret.

Conceſſio rei facta eccleſiæ per uerba damus, & concedimus, & maximè pro ſalute animæ concedentis facta pleno iure, & non iure feudi cenſetur.

Cōtra clericū dominus feudi ſecularis nō poteſt de crimine directè, nec indirectè, & in conſequentiam ciuiliter ad feudi amiſſionē procedendo cognoſcere. Sed ſuperior eccleſiaſticus cognoſcit.

Et lata ſententia per eccleſiaſticum, ad quem tunc ſit appellandum. num. 13.

Cap. 1. in fin. de capit. corra. declaratur.

Cauſa feudi tenti à clerico quando ad dominum feudi per appellationem deuoluatur, & quando ad ſuperiorem eccleſiaſticum.

Negans bona eſſe feudalia cadit à feudo, & quando.

Regalia principem exercere in bonis ſitis in ſuo territorio non arguit illa eſſe feudalia.

Dominus feudi, ſeu pares curiæ poſſunt in cauſa feudali allegari ſuſpecti.

EPITOME.

Cavsa, in qua agitur, an res ſit feudalis, necne, coram quo, & quomodo ſit cognoſcēda, & quæ probatio, quòd res ſit feudalis, requiratur, hic habetur.

CONSILIVM LXXXII.

Motivis pro parte fiſci contra Illuſtriſſimum, & Reuerendiſſimum Cardinalem de Monte factis, ſi à ueritate non recedamus, facilè reſponderi poteſt. Nam pro reſponſione præſuppono, † uerā, & cōmunē ſententiā ſcribentium eſſe, ꝙ qn̄ corā paribus curiæ procurator fiſci ꝯ aliquē agit pro rebus, quas aſſerit eſſe feudales, & reus negat illas eſſe feudales, tunc cauſa non eſt corā principe, ſeu paribus curiæ cognoſcenda, ſed corā ordinario ipſius cōuenti, tū per regulam, ꝙ actor ſequitur forū rei. c. cum ſit generale. de foro compet. tū quia non poteſt quis eſſe iudex in cauſa ſua, ut uolunt ſcriben. in c. cæterum. de iudi. ubi Abb. Io. And. Inno. Hoſtien. Barbat. & Henricus Boich. & in c. 2. col. 2. de feudis. & hæc opinio eſt ferè ab omnibus recepta, ne contingat quem eſſe iudicem in cauſa propria. C. ut nemo in cau. ſua iudi. Bald. in c. 1. §. præterea ſi inter. & ibi feudiſtæ. de pro hib. feu. alien. per Feder. idemq; affirmat Felin. in d. c. cæterum. col. 5. verſi. 12. fallit. Et

2 † hoc in caſu reus citatus non teneretur cōparere ēt
allegaturus cauſam, quare nō debeat cōparere, quia
in hoc caſu non uendicat ſibi locū' diſpoſitio l. ſiquis
ex aliena. ff. de iudi. & l. 2. ff. ſi quis in ius uoca. nō ier.
quia dominus iuriſdictionē ex priuilegio, & iure ſpe-
ciali habere cenſetur. glo. & Bal. in c. 1. de inueſt. in
mari. fac. Barba. & alij in d. c. cęterum. Nec refragatur
id, quod uoluit Felin. in loco præallegato, in eadem
col. verſi. tertio declara. quia aliud eſt, ꝙ ſuperior di-
cat rē ad ſe iure feudi ſpectare, & reus neget illā eſſe
feudalem, ſed propriam eſſe dicat, & tunc prius dicta
3 procedant, † aliud, ꝙ non negetur rē eſſe feudalem,
ſed alia uertatur quæſtio ſuper feudo, ut ꝙ ſit deuolu
tū, uel non deuolutū, uel ꝙ facta ſit, uel ꝙ non ſit fa-
cta inueſtitura, uel ꝙ ſit facta ſimpliciter, uel certo
modo, & tunc dominus, uel pares curiæ cognoſcent.
d. c. 1. §. præterea ſi inter. ibiq; glo. & Bal. & Peruſi. in
4 c. Romana. §. debet. de appella. in 6. † nam qn̄ eſſet lis
inter duos ſuper inueſtitura, quia unus negaret inue-
ſtiturā eſſe factam, & alter illā eſſe factam affirmaret,
tunc procedat id, quod uoluit Felin. in d. c. cæterum.
col. 5. verſi. tertio declara. ꝙ ſuper hac quæſtione erit
habēda corā ordinario ſummaria cognitio, & ſi ſum
matim conſtabit de inueſtitura, cognitio ad dominū
feudi remittetur, & hoc modo loquitur Bald. in d. c.
imperialem. §. præterea ſi inter. quē Felin. ibi allegat.
& clarius Ang. quē ſimiliter Felin. ibi allegat, in l. 1. in
fi. C. ſi à non compet. iudi. qui inquit, ꝙ ſi coràm do-
mino feudi pro re feudali agatur, & reus neget rē eſſe
feudalem, non erit corā domino procedendum, niſi
prius corā iudice ordinario, & non coram domino
cognoſcatur, & probetur, ꝙ res fuerit feudalis. Appa-
ret igitur Felinum uoluiſſe contrarium eius, quod in
motiuis præſupponitur, hoc eſt, ꝙ dominus feudi nō
poteſt cognoſcere, ſed ordinarius, quia doctores ab
eo allegati hoc expreſsè uolūt. Ex quibus infertur ue-
rum non eſſe, ꝙ non ſit curandū de negatione à cleri-
co propoſita, ꝙ res nō ſit feudalis, cōſtito ſummariè,
ꝙ ſit feudalis, quia & ſi poſſet dici ſufficere ſumma-
riam cognitionem, tamē illa cognitio fieri debet co-
rā ordinario, & non corā domino feudi, ut habetur ꝑ
Ange. in d. l. 1. & eſt de mente Felini expreſsè in d. c.
cæterum. remittendo ſe ad not. per Ange. & Bald. qui
hoc uolunt, & eſt ēt de mente Innocentij in d. c. cæte
rum. quē Ang. allegat. Ergo in caſu occurrenti prius
omnino cognoſcendū eſt corā ordinario, an res ſit
feudalis, & nō corā domino feudi, uel paribus curiæ.
5 ¶ Qualiter aūt † huiuſmodi probatio, ꝙ res ſit feuda-
lis, coram ordinario ſit facienda, aliud eſt dubium: &
licet præſupponatur ſufficere probationē præſumpti
uā, nec plenā requiri per id, ꝙ uoluit Felin. in d. c. cæ-
terum. poſt Bald. in d. §. præterea ſi inter. tamen Fe-
lin. & Bald. hoc non dicunt, ſed ſolum, ꝙ ſufficit hu-
iuſmodi cognitionem coram ordinario faciendā eſ-
6 ſe ſummariā, ut ēt inquit Bald. in d. §. præterea. † quæ
cognitio ſummaria reſpicit modū procedendi, non
autem modum probādi, ut colligitur ex uerbis Bart.
in l. momentaneæ. C. unde ui. & in extrauagan. ad re-
primen. per totum. & ex tex. in clemen. ſæpe. de verb.
7 ſign. Præterea † ſummaria cognitio non excludit ple
nā probationē, immò potius illā includit Bart. in l. 1.
8 C. quorum bonorū. Rurſus uidetur, † ꝙ ſi in hoc caſu
ſtandū eſt præſumptionibus, potius præſumptio erit
pro eccleſia, ꝙ bona ab illa poſſeſſa, & in quibus ec-
cleſia præcipuè per tantum tēpus de cuius initio non
exiſtit memoria in contrarium, ſolita fuit iuriſdictio-
nem contentioſam exercere tam in cognoſcēdo de
cauſis appellationum, quàm in illis ſtatuendo, & ho-
mines ſubditos mulctando, ſint ipſius eccleſiæ, & ad
eam pleno, & allodiali iure pertineant, ut uoluit Io.

Andreas

Andreas in additio.ad Specul.in titu.de iuriſdictione
omnium iudicū. in verſi.paſtoralis. & expreſſius hoc
volunt Hoſtien.Ioan.And. do. Anto.Abb. & Imo.in
c.nimis.de iureiuran.& Innoc.in c.ſolitæ.de maio.&
obed.ꝙ eccleſia,ſeu clericus tenens,& poſſidens ali-
qua tēporalia, ut caſtra, uel alia bona in aliqua ꝓuin-
cia,aut territorio Imperatoris,ſeu alterius principis,
in dubio prçſumitur tenere iure proprio,& allodiali,
nō aūt iure feudi, niſi expreſsè, & plenè probetur in-
ueſtitura,& ius feudi,& faciunt ea, quæ habentur per
Abbatem in c.veniens.col.2.de accuſatio.& per Feli-
num in d.c.cçterum.in fi.& in d.c.ſolitæ.circa finem.
9 †Nec ſufficeret unus teſtis cum iuramento, nec alia
præſumptiua probatio,ut dixit Andr.Barba.in d.c.cç
terum. col.3. qui allegat Ioan. Andream in c. roma-
na.§.contrahentes. de foro competen. in 6. & Bal. in
l.2.C.ſi contra ius,uel util.pub. & eſt optimus text.cū
glo.in c.1.de controuer.inter maſculū, & fœminam.
ꝙ aſſerens rē eſſe feudalē debet ſic iurare, & affirma-
re, & cū eo plures teſtes idem affirmātes. & in c.1. de
conſuetu.recti feudi. ubi Pares curiæ tenentur proba
re inueſtituram, & q̄n præſtatur ſacramentū ad pro-
bandū rē eſſe feudalem,debet hoc ēt à multis ſic iurā
tibus approbari, & non ſtatur ſimplici præſumptio-
ni,ut ibi. & facit text.in c.1.qui teſtes ſint neceſſa.im-
mò uidetur,ꝙ domino dicente rē eſſe feudalē,& fœ-
mina negante, ſtandum ſit ſacramento ipſius fœmi-
næ.c.1.§.ſed ſi. de controuer.inter maſculum, & fœ-
10 min. ¶Præterea †conſtat plura loca,& caſtra conceſ
ſa fuiſſe eccleſiæ Papienſi ab Henrico Imperatore, ut
ex ſuis literis apparet, quo caſu cenſetur conceſſio fa
cta pleno iure,& non iure feud.Abb.in c.ueniens.de
accuſatio.Ioan.Andreas poſt Oldr.in additio. ad Spe
cula.in titulo de iuriſdictione omnium iudicum. Fe-
lin.in d.c.cæterum. in fi. & in d.c.ſolitæ. veluti etiam
colligitur ex pluribus verbis dictarū literarū, ibi da-
mus,& concedimus,item quia pro ſalute animæ Im-
peratorum conceſſa fuerunt, quo caſu cenſetur facta
conceſſio pleno iure Ioan.And.in d.additione. Quo
fit,ut cognitio ſpectet ad ordinarium eccleſiaſticū,&
ad eū appelletur, ut ibi. & habetur in d.c. cæterū. per
Abbatem,Barbat.& alios, & non ad dominū, niſi de
conſuetudine præſcripta conſuetū eſſet ad ſuperiorē
ſecularem appellari. c.romana. §.debet. de appellat.
in 6. uel niſi hoc ius ſibi dominus ſecularis reſeruaue
rit,Abb.in c.verum.col.5.de iudi.vel quando eſſet ta-
lis Princeps,cui reſiſti non poſſet.c.ſi epiſcopus.& ibi
11 Moder.18.diſtinct.¶Præterea†ꝙ dominus feudi,ſeu
pares curiæ in caſu occurrenti, in quo de crimine ci-
uiliter ad priuationē feudi agitur, non poſſint proce-
dere,etiam præſuppoſito,ꝙ epiſcopus haberet bona,
& caſtra iure feudi,probatur,q̄m dominus feudi ſecu
laris ꝯ clericum de crimine cognoſcere nō poteſt di-
rectè,nec per indirectum,nec in conſequentiam,pu-
ta ciuiliter ad priuationē feudi procedendo.Innoc.&
ibi Abb.in c.uerum.col.4.de foro competen.quia de
crimine clerici etiam ciuiliter quoad amiſſionē feu-
di ſuperior eccleſiaſticus cognoſcere debet, ut ibi.
12 Nec †obſtat text.in c.fi.de capit.Corra.quia intelligi
debet,q̄n ob culpā, & felloniam, quæ non caderet in
crimen,vaſallus clericus feudo eſſet priuandus,ſecus
ſi propter crimen, q̄m tunc cognitio non pertinet ad
dominū,ſed ad ſuperiorē eccleſiaſticum,ut ſupra.Se-
cundo reſpondeo,ꝙ & ſi textus ille intelligeretur ēt,
q̄n ob crimen priuari deberet,tamen non dicit,ꝙ co
gnitio huius etiam ciuiliter agendo ad priuationem
feudi debeat ad dominum ſpectare,unde debet intel
ligi, ut uolunt Innoc.Abb. & Ioan.Andr.in d.c.uerū.
ꝙ hoc in caſu eccleſiaſticus de crimine cognoſcat,ēt
ſi tale ſit crimen, propter quod feudum aliàs regula-

riter ad dominum reuerti deberet, quod
uita prælati criminoſi ex ſententia ferenda
ſiaſtico, ut clarè innuit Abb.ibi, ſi eius ue
13 ſiderentur. Ex quibus infertur, quòd †licet
ſa feudalis per appellationem deuoluatur
rem dominum feudi,ut habetur per Abb.
col. 5. tamen hoc uerum eſſet, q̄n cauſa
fuiſſet per dominum feudi laicum cognita
per iudicem eccleſiaſticum, ut quando de
clericum uaſallum ageretur,quia tunc eſſe
dum ad ſuperiorem eccleſiaſticum, aliàs
non ualeret etiam ſtante conſuetudine, de
tio memoria in contrarium non extaret.c.
& ſcriben.de conſuetu.in 6. Præterea & ſi h
eſſet ab eccleſiaſtico appellandum ad dom
periorem laicum,tamen hoc procederet,
ſuetudo præſcripta,ꝙ poſſet appellari.d.c.
debet.de appellatio.in 6. uel melius ille tex
tur,quando eſſemus in cauſa merè ciuili,ſe
ſa, in qua de crimine clerici etiam ciuiliter
q̄n tunc nullo modo,etiam quacunque pr
ne non obſtante,ad ſuperiorem laicum app
ſet.d.c.2.& argumento c.ſi diligenti.de fo
ten.cum c.1.de reſcrip.uel dicendum eſt,
caſu noſtro non conſtat clarè de inueſtitu
conceſſione feudali,non debet argumētum
eccleſia rem, quæ eſt in territorio regis,ue
dicatur habere iure feudi,quia in dubio ce
ceſſio facta pleno iure, ut ēt ex tenore pri
gitur,ut ſupra dixi,& ideò ꝙ ad dominum
ſuetum ſit appellari,hoc ius ad eum appel
ratione feudi,ſed ex conſuetudine.d.§.deb
eccleſia teneat res,ſeu bona in prouincia,
torio alterius, hoc non arguit, ꝙ dicatur
feudi,niſi expreſsè appareat,& probetur,
re feudi,Hoſtien.Imol. Abb.& alij in d.ca
iureiuran. Habet tamen dominus terræ,
tā intentionem quoad generalem iuriſdi
uinciæ, & ideò hac ratione poterit ad eum
ſtante conſuetudine.d.c.romana.§.debet.
ter, cum laicus non poſſet eſſe iudex in ca
niſi ratione feudi.glo.in ſumma 11.q.1.&
rum. cū aliis. & cum in cauſa etiam feudali
num feudi recurri non poſſit,quādo agitur
ne contra clericum etiam ciuiliter,& ſic ad
etiam duntaxat priuādi clericum feudo pr
culpam,& felloniam,non obſtante text.in
de capitu. Corra. vt dictum fuit. ¶Nec
14 quòd † Reuerendiſſimus, & Illuſtriſſimus
Cardinalis negando bona,ſeu caſtra eſſe fe
dat à feudo.c.1.in fi. de lege Corradi.c.1.
il 1.ſi de feu.fue.controuer.inter dominum
tos. quia reſpondetur hoc uerum eſſe, qua
sè negaſſet,ſecus ſi ignoranter, ut probatur
Bal.ibi. ſed Reuerendiſſimus Cardinalis ha
cauſam ignorantię,quia in ius alterius ſucc
in ius.ff.de regu.iur. Secundo quia non co
eſſe feudalia,ſed propria eccleſię,& tanqua
15 habita fuerunt, ut ſupra dictum fuit, ergo
quamuis Princeps in bonis, & locis illis
regalia, tamen hoc non arguit ea eſſe feuda
la, quæ habentur in d. cap. nimis. vbi ſtant
bona conceſſa eccleſiæ à Principe non dica
dalia,& Princeps in eis generalem iuriſdicti
bere dicatur: & an ſint feudalia, nec ne,
gnoſcendum ab ipſo domino, uel paribus
à iudice ordinario ipſius tenentis bona, ut
16 ¶An aūt †dominus feudi,ſeu pares curiæ p
legari ſuſpecti, etiam quòd ſint ordinarij,
in caſu,quo ageretur,an res eſſet feudalis,

nes uolunt, ꝙ ſic.c.1.an apud iudi.uel cur.& ibi Bal.in d.c.1.§.præterea ſi inter.de prohib.feu.alien. per Fed. & preſupponunt ſcriben.in d.c.cæterũ.in caſu, in quo negaretur rem eſſe feudalem, & ex p̃dictis ſublata videntur motiua fiſci contra Illuſtriſſimũ, ac Reuerendiſſimum Cardinalem de Monte. Laus Deo.

S V M M Æ.

In emphyteoſim conceſſio eſt alienatio, quæ de rebus eccleſiæ eſt prohibita, niſi ex iuſta cauſa, & debita cum ſolemnitate fiat.

Nec ſufficit conſenſus ſolius rectoris.

Neque auctoritas Vicarij Epiſcopi, quod limitatur nu. 19.

Res eccleſiæ nõ põt in emphyteoſim concedi abſq; auctoritate ſedis Apoſtolicæ, quando ſic concedi non eſt ſolita. Limitatur nu. 23.

Fundus ſterilis minoris, & eccleſiæ abſq; iuſta cã, et decreto alienari non põt. Differunt tamen in hoc minor, & eccleſia nu. 16.

Locationi, et alienationi rei eccleſiæ factæ ſine debita ſolẽnitate, et cũ magna eccleſiæ læſione ſucceſſor in rectoria ſtare nõ tenetur. Fallit nume. 25. & 26.

Et rector ipſe alienans, qui etiam non contrauenire iuraſſet, poteſt abſque metu periurij contrauenire.

Prælatus ſuccedens in eccleſia non tenetur ſtare colono, cui prædeceſſor rem ad longum tempus locauit.

Succeſſor in præbenda colono ſtare non tenetur.

Succeſſor in prælatura, & rectoria rebus bona fide, & ritè, ac cũ debita ſolemnitate geſtis, & non aliter ſtare tenetur.

Alienatio rei eccleſiæ, ſiue conceſſio in emphyteoſim facta ex iuſta cauſa, & cum debita ſolemnitate poteſt per reſtitutionem in integrum reſcindi, quando eccleſia fuiſſet enormiter læſa.

Res ſterilis eccleſiæ poteſt in emphyteoſim etiam perpetuam concedi, vt ad extraneos hæredes tranſeat, interueniente tamen debita ſolemnitate.

Et ſterilitas huius conceſſionis iuſta cauſa dicitur, num. 18.

Et ea fertili effecta, opera, & labore conductoris, prælatus nec penſionem augere, vel læſionem eccleſiæ allegare poteſt, ſed locationi perpetuò ſtare tenetur, donec penſio ſoluitur.

Et ſi emphyteoſis eſſet temporalis, poſt culturam efficitur perpetua, & ad omnes hæredes etiã extraneos tranſmiſſibilis, nu. 17.

Res eccleſiæ ſterilis quoad directũ, & vtile dominiũ põt alienari.

Etiam abſq; decreto, & ſine ſolemnitate.

Quod an ſit uerum, declaratur nu. 16.

Res ſterilis minoris, & res ſterilis eccleſiæ an, & quomodo quoad alienationem differant.

Auctorizandi ius in alienationibus rerum eccleſiæ ad Vicarium generalem Epiſcopi non ſpectat, niſi ſpecialiter hoc ei fuerit ab Epiſcopo conceſſum.

Et ad quem ius iſtud ſpectet.

Vicarius Epiſcopi ius conferendi, & ordinandi non habet, niſi ex ſpeciali mandato.

Tractatus, & conſenſus capituli quando in alienatione rei eccleſiæ requiratur, & quando ſolus conſenſus rectoris, & proprij prælati ſufficiat.

Extrauagans Pauli ij. prohibens alienationem, ſeu conceſſionem in emphyteoſim de re eccleſię in quibus caſibus locum habeat.

Res minoris difficilius alienatur, quàm res eccleſiæ.

Locationi, ex qua ius aliquod in re ipſi conductori acquiritur, ſucceſſor in rectoria, ſeu prælatura ſtare tenetur.

In conceſſione in emphyteoſim de re eccleſiæ facta pro certa penſione, an eccleſia quoad penſionem fuerit enormiter læſa, nec ne, quod tempus ſit inſpiciendum.

Eccleſia locando, & concedendo in emphyteoſim rem ſuam tanquam vnum corpus intra certos confines, etiam ſi menſuram adijciat, quæ maior, quam ſit expreßa, poſtea reperiatur, ob hoc læſa non dicitur.

Et tantò magis, ſi appoſita ſint illa uerba, ſiue plus, ſiue minus, et quantacunq; ſit, comprehendatur in præſenti locatione.

Eccleſia locando rẽ ſterilẽ in emphyteoſim perpetuã, ut ad hæredes quoq; extraneos trãſeat, lædi nõ dicitur, nec ĩ ĩtegrũ reſtituitur.

Lædi non dicitur, nec in integrũ reſtituitur, qui iure cõi utitur.

EPITOME.

Concessio in emphyteoſim etiam perpetuam, & pro hæredibus extraneis de re eccleſiæ ſterili, & infructuoſa facta cum auctoritate, & decreto Vicarij generalis Epiſcopi ius auctorizandi in alienationibus rerum eccleſiæ, uel ſaltem ius conferendi, & ordinandi ex ſpeciali mandato habentis, quòd ualuerit, & ex eo, quòd poſtea res illa opera, & labore emphyteotæ fertilis, & fructuoſa fuerit effecta, reſcindi non poſſit, tanquã eccleſia fuerit enormiter læſa, demonſtratur.

CONSILIVM LXXXIII.

SVPER præſenti cauſa paucis me abſoluã. Viſo nãq; inſtrumẽto conceſſionis in emphyteoſim per dominum Rectorem eccleſiæ factæ ſub annua penſione, de qua in inſtrumento, cum auctoritate Vicarij generalis R. D. Epiſcopi, uidetur prima facie concludendum, dictã conceſſionẽ emphyteoſim ipſo iure fuiſſe, & eſſe nullam, & ſucceſſorẽ in rectoria dictę eccleſiæ illi cõceſſioni, ſeu locationi ſtare nõ teneri, uel poſito, ꝙ in ſe ualuerit, nihilominus poſſe ob enormen læſionẽ per reſtitutionẽ in integrũ reſcindi. Et ꝙ huiuſmodi conceſſio fuerit, & ſit nulla, multipliciter oſtenditur, &
1 primo quia † conceſſio emphyteoſim eſt alienatio, quæ de rebus eccleſiæ dicitur eſſe prohibita, niſi fiat ex iuſta cauſa, & cũ debita ſolemnitate, uidelicet cum auctoritate Epiſcopi, c. nulli. ibique Abb. & docto. oẽs
2 extra de rebus eccle. nõ alien. † nec ſufficeret conſenſus ſolius rectoris. c. ad audiẽtiam. cum ibi not. per gl. eod. tit. & facit text. in clem. 1. eod. tit. Nec etiam pro
3 forma uidetur ſufficere, ꝙ † auctoritas Vicarij Epiſcopi interuenerit, quoniã auctoritatem interponere eſt merè ius epiſcopale. c. ſine exceptione. 12. q. 2. habetur in c. 1. de rebus eccl. non alien. & eſt bonus text. in c. in uẽditionibus. 17. q. 4. nec iure cautum reperitur, ꝙ uicarius Epiſcopi hoc poſſit, ergo ad illũ ius iſtud non ſpectabit, nam quod nõ dicit lex, ſeu canon, nec nos dicamus. l. ſi ſeruum. §. nõ dixit prætor. ff. de acq.
4 hæred. ¶ Secundo † cum hæc res ſolita non fuerit in emphyteoſim concedi, hoc modo abſq; auctoritate ſedis Apoſtolicæ concedi non potuit, ut habetur in quadam extrauaganti Pauli Veneti, in qua conceſſio annullatur, & rector eccleſiæ pœnas ibi contentas in
5 currit. ¶ Tertio † facit l. ſi fundus. ff. de rebus eorum. ubi fundus minoris ſterilis, & infructuoſus nõ poteſt abſq; iuſta cauſa, & decreto alienari, & alienatio aliter facta nõ tenet, ergo de minore ad eccleſiã arguendo, argumẽto c. 1. de reſt. in integrum. idem dicendũ eſt de fundo ſterili eccleſiæ. Sed in caſu noſtro nõ interuenit iuſta cauſa, propter quã alienatio fieri deberet, neq; ſolemnitas requiſita, neq; decretum Epiſcopi, ergo ↄceſſio in emphyteoſim ipſo iure nõ tenuit, hæc. n. duo copulatiuè requiruntur, ꝙ alienatio fiat ex iuſta cauſa, & cum ſolemnitate debita, ad tradita per Abb. & glo. cõmuniter in d. c. nulli, & per Imol. in
6 c. 1. de ijs, quæ fiunt à præla. ¶ Quòd † autem ſucceſſor in rectoria nõ teneatur dictæ conceſſioni, ſeu locationi ſtare, probatur, quoniã cum huiuſmodi alienatio facta fuerit abſq; debita ſolemnitate, immò cũ magna eccleſiæ læſione, ut infra dicetur, ſequitur, ꝙ ſucceſſor illi ſtare non tenetur, ſed poteſt contrauenire, nam hoc ius contraueniendi cuilibet clerico competit. c. ſiquis presbyterorum. de rebus eccl. nõ alien.
7 & c. nõ liceat. cum ibi not. 12. q. 2. quinimmò † rector ipſe alienans, qui etiã non contrauenire iuraſſet, poſſet abſque metu periurij contrauenire, ut concludit Abb. in c. 2. in fi. ver. de iureiur. & facit id, quod uoluit glo. not. in c. 1. de reſtit. in integ. in 6. & text. cum ibi not. in c. fin. ne præla. uices ſuas, & dicunt Bart. Alex.
8 & alij in l. ſi filio. §. ſi uiro. ff. ſoluto matrimo. † quòd prælatus, qui in eccleſia ſuccedit, non tenetur ſtare colono, cui prædeceſſor rem locauit, quando ad longum

gum

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN